

Biciklizéseink Török Zolival

harmadik kör

tizenötödik biciklizés

■ Egy hirtelen ötlettől vezérelve biciklire pattanok, és nekiindulok a vakvilágnak. Úti célom nincs, de célom van: akárhol is, de Zoli nyomát megtalálni. Órákon át hajtok a hóesésben, fények jönnek velem szembe, és emberek rázzák az öklüket utánam, de engem semmi nem tud érdekelni, csak pedálozok előre rendületlen. Bejárom az ismerős helyeket, a parkokat, a ligeteket, mindenhol megfordulok, ahol Zolival együtt voltam, ahol Zoli a kezem fogta, ahol Zoli a nyelvével csiklandozta a nyelvem, ahol Zoli vállára hajthattam a fejem. És tudom, hogy nekem van igazam, és nem az uramnak. Zoli van, igenis létezik, és nemcsak én képzelem őt magamnak. És eszembe jut, mennyi érzelmet, mennyi szépséget, mennyi törődést, mennyi kedveséget hozott az életembe. Árkon-bokron átvágok, és biztos vagyok benne, hogy valahol megtalálom. Aztán elsötétül minden, és amikor észhez térek, kék-zöld foltok vannak a karomon és a lábamon, fáj mindenem, a hajamban tüskék és levelek, semmire nem emlékszem, csak azt tudom, hogy a harapásnyom a combomon tőle származik. A hópelyhek lassan belepik a testem, és lassan minden fehér lesz körülöttem.

...

Azt hiszem, egy percem maradt, hogy írjak. Mit tudok ennyi idő alatt írni, amit eddig még nem írtam? Talán csak annyit, hogy szeretlek. Pedig sokszor leírtam az utóbbi időben, annak ellenére, hogy nem szoktam leírni, és mondani sem, de azért tudnod kell, hogy akárhányszor leírom, mindig újra és újra csak azt érzem, hogy tényleg nagyon szeretlek, és így még soha senkit, és így talán már soha senkit nem is fogok szeretni. És itt vége. Kezd nagyon hideg lenni.

első biciklizés

■ Reggelire egy kiflit és két almát ettem. Miközben hámoztam le a gyümölcs héját, a napfényben megvillant a kés pengéje, és egy másodpercre visszatükröződött benne az arcom. Odanéztem, de hirtelen nem ismertem fel magam. Ma sokat dolgoztam, késő éjjel lett, mire sikerült mindent elrendeznem. Este mentem egy kört a biciklimmel, ragyogott rám a hold, nagyon hideg volt, de nem fáztam egy percre sem. Amikor a kört befejeztem, nagyot dobbant a szívem, mert mintha gondolt volna rám valaki erősen. Egy pillanatra a hangom is megbicsaklott, majd emlékképek sejlettek fel, nem tudom, hogy honnan. De mély volt mindegyik, és fájdalmasan szép. Fürdés közben egy apró tüskét fedeztem fel a bal mutatóujjamban, aztán addig szopogattam, amíg nyoma nem veszett végleg. Tegnap éjjel egy kápolnáról álmodtam, térden állva kellett imádkoznom sokat, hogy a lelkem megnyugodjon. Asszonyok szaladgáltak körülöttem fekete kendőkben, és a rossz fogsorukkal körbevigyorogtak. De végül csak megmenekültem.

második biciklizés

■ Miközben jöttem hazafelé, át a hegyen, elfogyott a levegőm, és meg kellett állnom egy pillanatra. Egy fához támasztottam a biciklit, és megindultam befelé a rengetegbe, egyenesen a sűrűjébe. Minden nagyon fehér volt körülöttem, és az égből is ismeretlen fehérség szállingózott. Végig úgy éreztem, valaki a kezében tartja a kezem. Egy női hangot is hallottam, mintha azt kiabálta volna utánam, hogy Zoli, Zoli, de amikor hátranéztem, senkit nem láttam. Akkor eszembe jutott a tegnapi eset, és hirtelen kifutott a vér az agyamból. Ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy magamhoz nyúljak, és így is tettem. Durva voltam és határozott. Gyorsan el is élveztem. Végül magamhoz öleltem az első fát, és a nedves tenyerem a kérégebe töröltem. Visszafelé találkoztam egy emberrel, aki fát lopni indulhatott, bólintottam neki, de ő szóra sem méltatott.

harmadik biciklizés

■ Ébredéskor eszembe jutott egy mondat, azután egész nap azt ismételtettem. A nőket szeretem, mindig is a nőket szerettem, ezt mondogattam, pedig nem is emlékszem, mikor voltam utoljára nővel. Vagyis én igen, de a testem már nem. Reggelire két almát és egy kiflit ettem. Sokáig néztem a kés pengéjét, és mozgattam le-fel az arcom előtt, de nem tudtam eldönteni, barnának vagy zöldnek látszik-e benne a szemem. Időben beértem a klinikára, pedig kerülő úton mentem, pont szembesütött a nap, és elkápráztatott a fénye. A vizit előtt még volt időm végignézni az ágyakon. Tegnapelőtt egy fiatal nőt hoztak be, kék-zöld foltokkal volt tele a teste, és már annyira átfagyott, hogy alig lehetett életet lehelni bele. A professzor többször is megvizsgálta, később egy ismeretlen orvos is megjelent, és miután hosszasan konzultáltak, úgy döntöttek, legjobb lesz, ha lekötözik. Sokáig álltam az ágya mellett, valahonnan ismerősnek tűnt az arca. Szépek legyenek az álmaid, csak ennyit suttoztam neki végül.

negyedik biciklizés

■ Egész nap egy régi családi albumot nézegettem. Próbáltam ismerősöket felfedezni a képeken, de senkit nem találtam. Amikor csuktam be az egyik utcára néző ablakot, a kitört üvegdarab megvágta az ujjam. Figyeltem, maradnak-e utánam vérnyomok, de a hó fehér maradt. A kerti hintára is felültem, és szótlánul hintáztattam magam percekig. Nagyon jó volt, egy csomó emlék az eszembe jutott. Ma tovább néztem az ismerősnek tűnő nőt a klinikán, és miközben takartam be a meztelen testét, véletlenül a bal mellbimbójához ért a kezem.

ötödik biciklizés

■ Csak álltam, és néztem mozdulatlan. Nem mertem hozzáérni, olyan gyönyörű volt a teste, és attól is félttem, ha megérintem, szertefoszlik, mint egy tovatűnő álom. Csak gondolatban indult el a nyelvem. A köldökénél kezdtem. Lassan köröztem a gödröcskében, majd a szélét is körbenyaltam. Mind nagyobb és nagyobb köröket jártam be, az egész hasát bekalandoztam. Elmondhatatlanul bársonyos volt a bőre, és mintha csillámporral szórták volna be, apró, édes kis szemcsék ragadtak a nyelvem hegyére, ahogy haladtam körbe-körbe. Véletlenül a bal mellbimbójához ért a kezem, a jobbat pedig a számmal csiklandoztam. Melegség öntötte el a mellét, a bimbók pe-

dig duzzadni kezdtek. A fogaimmal rágcáltam őket. Próbáltam minél finomabban harapni, nehogy fájdalmat okozzak. Éreztem, hogy a kezem megindul a hasán lefelé, amikor megnyikordul az ajtó, kinyitom a szemem, és tudom, hogy el kell tűnnöm, de azonnal.

hatodik biciklizés

■ És a hó tovább esett. Betakart lassan mindent, a kerékpár nyomait is mögöttem, ezért sűrűn hátranéztem, mert féltem, soha többé nem találok vissza oda, ahova szeretnék. A temetőkaput régen nem nyithatta meg senki, rozsdás volt a kilincs is, a kerítésen kerestem egy rést, azt léptem át, hogy bejussak. A biciklit otthagytam a földön, úgysem járt arra senki. Nem akartam félni, és nem is féltem. Arra gondoltam, az élők közt vidámabb a tánc, mert lépek egyet balra, hogy aztán léphessek jobbra is. Mi sem egyszerűbb. A holtak tánca viszont szimplán lazább, tökmindegy, hogy merre hányat lépsz. Arra gondoltam, nem mondtam el, mert nem tudtam, hogyan mondjam, hogy egyszer aggódásból átbicikliztem egy egész éjszakát fagyban és hóesésben. Lámpám sem volt, ordítottak is rám a kocsisok. De most nem tudtam, merre induljak, így csak álmatlanul forogtam. A temető végében megtaláltam a sírt, amit kerestem, de név már nem volt rajta: lekopott a hosszú évek alatt.

közös biciklizés

■ Csak ritkán jutok el a zónába. Ma viszont bejutottam, és majdnem bent is maradtam. Egy hatalmas virágot lépkedtem neked a hóba, így lett belőle hó, virág. Megnéztem felülről is, habár tudtam, nehezen fogok visszatalálni az időben. Ahogy lépkedtem, egyszer csak mellettem sétáltál a fehérségben. Fogtad a kezem. Útközben láttunk egy hollót és egy halott kutyát, a kutya fejét már félig megették a rókák. Hallgasd a csöndet, suttogtam, és te hallgattad. Később találtam a zsebemben egy levelet, amiben azt írta, az angyalok a tökéletesek, és nem mi, a hibátlanok. Megismertem, a néger pap kézírása volt. Amikor kiértünk a zónából, az út végén ott állt a biciklink, amit már rég elveszettnek hittem.

nyolcadik biciklizés

■ Egész nap az ágyad mellett ültem, és néztelek. Rájöttem, honnan ismerlek. Miatán véletlenül a mellbimbóhoz ért a kezem, a bal tenyerembe fogtam a bal, a jobba a jobb melle, és minden megvilágosodott. Mondtam, hogy el fogok tévedni az időben, és így is történt. Sok mindent nem értettem körülöttem. Az emberek ismeretlen nyelven beszéltek, azt mondták, zip, fájl, ímél, szkájp, pornófilm. De ahogy elnézem, buták ezek a doktorok, egész nap hozzád sem érnek, csak a villogó képeket nézik egy falon, ezért te csak nekem higgy, itt vagyok melletted, és most már mindig itt is maradok. Amikor a combjaid közé tettem a kezem, egy pillanat alatt nedves lett mindened és mindenem, meg sem kellett mozdulnom, hogy élvezzelek. Elalvás előtt a biciklizés tekervényes múltjából olvastam föl neked részleteket, de aztán mégsem aludtam, hanem tovább néztelek.

kilencedik biciklizés

■ Az éjszaka a következő levelet tűzték a kormányomra:
„Már három napja nem írtam neked, Kedvesem. Emlékszel? Észrevetted? Itt ülök az ágyad mellett, és csak figyellek. Nézem, ahogy alszol. Ja. És közben megfejtettem

a rejtvényt: ha bal kezemmel fogom a bal, és jobb kezemmel a jobb melled, akkor nem biztos, hogy keresztben állnak a karjaim. Lehet, hogy mögöttem állok, és tartalak. Foglak. És veled együtt nem esem le én magam sem. Szeretlek.”

Szeretem.

tizedik biciklizés

■ Amikor felébredtem, és megkérdezték, hogy hívnak, állítólag azt mondtam: Szoltán, Török Szoltán. Mást is meséltek, szépet is, és kevésbé szépet. Belestem a lepedő alá, sebeket láttam a testemen, és a bőröm is öregedett jó néhány évet. Kérdeztek még mást is, de én semmire nem emlékeztem. Később jött hozzám egy ember, aki csak annyit mondott: ha elmentél, akkor haza se gyere már többé.

tizenegyedik biciklizés

■ Ahogy jönnek vissza az emlékeim, sok minden eszembe jutott. Többek közt az is, hogy volt egyszer valakim, akit elvesztettem. Az is eszembe jutott, hogy van egy uram, aki az az ember. Egyszer ez az ember ránk nyitott, te éppen rajtam feküdtél, és hangosan szuszogtál. De úgy látszik, nemcsak számunkra szűnik meg olyankor a külvilág, hanem fordítva is igaz, mert a férjem úgy jött be, és úgy ment ki a szobából, mintha mi ketten ott sem lettünk volna. Pedig tudom, hogy ott voltál, a kalapod letetted a székre, a szoknyám meg a nyakamig emelted, és én már attól a gondolatól elélveztem, hogy hamarosan belémhatolsz.

tizenkettedik biciklizés

■ Ma egész nap az ajtaját kapirgáltam, hogy beengedjen, de ő még csak nem is válaszolt. Az ablakok sötétek voltak, de tudtam, ha van bent valaki, akkor az hallja a hangom. Egy pillanatra azt hittem, az egészből semmi nem volt igaz, és mindent csak képzeltem, de ezt nem hittem, mert nem hihettem.

tizenharmadik biciklizés

■ Volt nálam a Doktor úr, és azt mondta, Török Zoli nincsen, nem létezik, ne higgyek benne. Vagy ha úgy gondolom, mégis, bizonyítsam be a létezését, és azt is, hogy szeret. Gondolkodtam, de nem találtam bizonyítékokat. A Doktor úr megnyugodott, azt mondta, szedjem az orvosságokat, majd elment, és magamra hagyott. Sokáig ültem szótlánul, és megállás nélkül sírtam. Arra gondoltam, nincs a világban az a szomorúság, ami nem szakadt rám egy pillanat alatt. Estélig be sem gyújtottam, fény nélkül ültem a hideg szobában, amíg be nem sötétedett. Akkor kopogtak az ablakon, kidugtam a fejem, és ahogy Zoli szemébe néztem, tudtam, neki nem kellene bizonyítékok.

tizennegyedik biciklizés

■ Fogsz?
Foglak.